ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ὁ προσφεύγων στήν ὑπόθεση αὐτή, Benoît Suss, πρώην ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπῆρξε θῦμα στίς 3 Μαΐου 1977 ἐπιθέσεως, ἡ ὁποία τοῦ προεκάλεσε σωματικές βλάβες στήν κεφαλή, στόν ἀριστερό ὀφθαλμό καί στό ἀριστερό γόνατο, πού κατέληξαν στήν συνταξιοδότησή του ἀπό τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1979 δυνάμει τῶν ἄρθρων 53 καί 78 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων.

Ἡ ὑπόθεση αὐτή δέν ἀφορᾶ τήν περί συνταξιοδοτήσεώς του ἀπόφαση, ἡ ὁποία ἐστηρίχθη στήν διαρκή του ἀνικανότητα ἐργασίας, ἀπόρροια τῶν σωματικῶν του βλαβῶν, ἀλλά στήν χορήγηση τῶν ὀφειλομένων, βάσει τοῦ ἄρθρου 73 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, παροχῶν καί τούς σχετικούς μέ τήν κάλυψη κατά τῶν κινδύνων ἀτυχημάτων καί ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κανόνες (ἐφ' ἑξῆς «οἱ κανόνες»).

Κατά τό ἄρθρο 19 τῶν ἐν λόγω «κανόνων» «οἱ ἀποφάσεις πού ἀφοροῦν ... τόν προσδιορισμό τοῦ βαθμοῦ διαρκοῦς ἀναπηρίας λαμβάνονται ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή σύμφωνα μέ τήν προβλεπομένη στό ἄρθρο 21 διαδικασία:

— βάσει τῶν πορισμάτων τοῦ ἤ τῶν ὑποδειχθέντων ἀπό τά ὄργανα ἰατρῶν,

— καί, ὅταν τό ζητήσει ὁ ὑπάλληλος, ἀφοῦ ζητηθεῖ ἡ γνωμοδότηση τῆς ἀναφερομένης στό ἄρθρο 23 ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς.»

Τό ἄρθρο 20 ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀπόφαση περί προσδιορισμοῦ τοῦ βαθμοῦ ἀναπηρίας λαμβάνεται μετά τήν σταθεροποίηση τῶν βλαβῶν τοῦ ὑπαλλήλου. Πρός τόν σκοπό αὐτόν ὁ ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται νά διαβιβάσει ἰατρική γνωμάτευση διαπιστώνουσα τήν ἀποθεραπεία καί τήν σταθεροποίηση τῆς καταστάσεώς του καί ἀναφέρουσα τήν φύση τῶν βλαβῶν.

Ὅταν, μετά τό πέρας τῆς ἰατρικῆς θεραπείας, ὁ βαθμός ἀναπηρίας δέν δύναται ἀκόμα νά προσδιορισθεῖ ὁριστικῶς, ἡ γνώμη τοῦ ἤ τῶν ἰατρῶν πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 19 ἤ, ἐνδεχομένως, ἡ γνωμάτευση τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία προβλέπεται στό ἄρθρο 23, πρέπει νά ὁρίζει τήν ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία θά πρέπει τό ἀργότερο νά ἐπανεξετασθεῖ ὁ φάκελλος τοῦ ὑπαλλήλου.

Ὅταν θεωρεῖται ὅτι ὁ βαθμός ἀναπηρίας θά ἀνέλθει τουλάχιστον σέ 20 % ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή χορηγεῖ προσωρινή ἀποζημίωση, πού ἀντιστοιχεῖ στό μή ἀμφισβητούμενο ποσοστό διαρκοῦς ἀναπηρίας. Ἡ ἀποζημίωση αὐτή καταλογίζεται στίς ὁριστικές παροχές.»

Τό ἄρθρο 21 ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, πρό τῆς λήψεως ἀποφάσεως συμφώνως πρός τό ἄρθρο 19, ἐπιδίδει στόν ὑπάλληλο ἤ στούς δικαιοδόχους του τό σχέδιο τῆς ἀποφάσεως συνοδευόμενο ἀπό τά πορίσματα τοῦ ἤ τῶν ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι ὡρίσθησαν ἀπό τό ὄργανο. Ὁ ὑπάλληλος ἤ οἱ δικαιοδόχοι του δύνανται νά ζητήσουν τήν διαβίβαση τῆς πλήρους ἰατρικῆς γνωματεύσεως στόν ἰατρό τῆς ἐκλογῆς τους.

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά.

Ὁ ὑπάλληλος ἤ οἱ δικαιοδόχοι του δύνανται, ἐντός προθεσμίας 60 ἡμερῶν νά ζητήσουν τήν γνωμάτευση τῆς προβλεπομένης στό ἄρθρο 23 ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἄν δέν ἔχει κατατεθεῖ μέχρι τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας καμμία αἴτηση, μέ τήν ὁποία νά ζητεῖται ἡ γνωμάτευση τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή λαμβάνει ἀπόφαση σύμφωνη μέ τό κοινοποιηθέν σχέδιο.»

Κατά τό ἄρθρο 23, ἡ ὑγειονομική ἐπιτροπή ἀπαρτίζεται ἀπό τρεῖς ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι ὁρίζονται: — ὁ πρῶτος, ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ὁ δεύτερος, ἀπό τόν ὑπάλληλο, ὁ τρίτος, διά κοινῆς συμφωνίας τῶν δύο ἰατρῶν πού ὡρίσθησαν κατά τόν ἀνωτέρω τρόπο. «Μετά τό πέρας τῶν ἐργασιῶν της ἡ ὑγειονομική ἐπιτροπή συντάσσει γνωμάτευση πού ἀπευθύνεται στήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή καί στόν ὑπάλληλο ἤ τούς δικαιούχους του».

Μετά τό ἀτύχημα ὁ Suss ἐξητάσθη ἀπό τρεῖς ἰατρούς, ἀπό τούς ὁποίους ὁ ἰατρός Fromes ἐξήτασε τό πληγωμένο γόνατο. Στίς 13 Ἰουνίου 1978, περισσότερο ἀπό ἕναν χρόνο μετά τό ἀτύχημα, ὁ Suss ἐξητάσθη ἀπό τόν ὑποδειχθέντα ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἰατρό Μ. Ὁ τελευταῖος ἔκρινε ὅτι οἱ 6λάβες δέν εἶχαν ἀκόμα σταθεροποιηθεῖ καί ὅτι ὁ Suss ἔπρεπε νά ἐπανεξετασθεῖ τό ἑπόμενο ἔτος. Ἐζήτησε ἀπό τόν ἰατρό Fromes νά διατυπώσει τήν πρόγνωσή του καί νά τόν ἐμπιστευθεῖ σέ νευρολόγο. Ἀκολούθως, ὁ Suss ὑπεβλήθη σέ ἀρκετές ἐξετάσεις πού ἔγιναν ἀπό διαφόρους ἰατρούς. Στίς 30 Νοεμβρίου 1978, ἔστειλε στήν Ἐπιτροπή ἐπιστολή ἐπισυνάπτοντας ἀντίγραφα δύο ἰατρικῶν πιστοποιητικῶν πού ἀφοροῦσαν τίς 6λάβες στήν κεφαλή καί στόν ὀφθαλμό. Κανένα ἀπό τά δύο αὐτά πιστοποιητικά δέν φαίνεται νά ἔχει διαπιστώσει σαφῶς τήν ἀποθεραπεία ἤ τήν σταθεροποίηση τῆς καταστάσεώς του. Πράγματι, τό σχετικό μέ τήν 6λάβη στήν κεφαλή πιστοποιητικό ἄφηνε νά ἐννοηθεῖ τό ἀντίθετο καί συνίστα νά ἐπανεξετασθεῖ ὁ Suss μετά 6 μῆνες. Στίς 13 Φεβρουαρίου 1979, ὁ ἰατρός Μ. ἀπήντησε στόν Suss ζητώντας του ἕνα ἰατρικό πιστοποιητικό, σχετικό μέ τήν 6λάβη στό γόνατο καί ἕνα πρόσφατο πιστοποιητικό πού νά ἀφορᾶ τήν 6λάβη στήν κεφαλή. Παρεκάλεσε ἐπίσης τόν Suss νά ζητήσει συνέντευξη μαζί του.

Γιά διαφόρους λόγους κατέστη ἀδύνατο νά ὁρισθεῖ συνέντευξη τόν Φεβρουάριο, Μάρτιο ἤ Ἀπρίλιο. Τά δύο ἰατρικά πιστοποιητικά πού ἐζητήθησαν ἀπό τόν ἰατρό Μ. δέν ἐστάλησαν στόν Suss παρά τόν Ἀπρίλιο. Στίς 10 Μαΐου, ὁ Suss ἔστειλε ἐπιστολή στήν Ἐπιτροπή διαβιβάζοντας ὅλα τά πιστοποιητικά, τά ὁποῖα διέθετε. Μία ἑβδομάδα ἀργότερα, ἐξητάσθη ἀπό τόν ἰατρό Μ., ὁ ὁποῖος συνέταξε γνωμάτευση ὑπό ἡμερομηνία 25ης Μαΐου καθορίζοντας τήν μερική διαρκῆ ἀναπηρία τοῦ Suss ἐν σχέσει μέ τίς τρεῖς 6λάβες. Οἱ τρεῖς ἐκτιμήσεις κατέληγαν σέ σύνολο 37,25 %, ἀλλά ἐμειώθησαν λόγω γνώμης πού σήμερα ἀναγνωρίζεται ὡς ἐσφαλμένη. Ὁ γενικός διευθυντής προσωπικοῦ διοικήσεως ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ τίς ἐξουσίες πού ἔχουν δοθεῖ στήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή στόν τομέα αὐτόν (πρβλ. τό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 5ης Ὀκτωβρίου 1977, ἡ ὁποία ἔχει δημοσιευθεῖ στόν Ταχυδρόμο τοῦ προσωπικοῦ τῆς 17ης Νοεμβρίου 1977), ἔστειλε στίς 24 Ἰουλίου ἐπιστολή στόν Suss ἐπισυνάπτοντας τά πορίσματα τοῦ ἰατροῦ Μ., τά ὁποῖα, κατά τήν γνώμη του, ἀπετέλουν σχέδιο ἀποφάσεως μέ τήν ὁποία ἐχορηγεῖτο στόν Suss ἕνα κατ' ἀποκοπήν ποσό πού ἀντιπροσώπευε τήν μερική διαρκῆ ἀναπηρία του τῶν 34 %. Ὁ γενικός διευθυντής προσέθεσε ὅτι ἄν καμμία

αἴτηση, μέ τήν ὁποία νά ζητεῖται ἡ γνωμάτευση τῆς ἰατρικῆς ἐπιτροπῆς δέν κατετίθετο, ἡ περιλαμβανομένη στήν ἐπιστολή αὐτή ἀνακοίνωση ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ ὡς τυπική ἀπόφαση καί ἐζήτει τόν ἀριθμό τοῦ τραπεζικοῦ λογαριασμοῦ, στόν ὁποῖο τό ποσό τῶν 3 187 129 FB (ἀντιστοιχοῦν στό ποσοστό ἀναπηρίας ἕνα 34 %) ἔπρεπε νά κατατεθεῖ. Στίς 7 Σεπτεμβρίου, ὁ Suss ἐζήτησε τήν γνωμάτευση τῆς προβλεπομένης στό ἄρθρο 21 τῆς ρυθμίσεως ἰατρικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπικαλούμενος ὅτι τά ἰατρικά πιστοποιητικά πού εἶχε ἀποστείλει ἀνέφεραν ποσοστό ἀναπηρίας ἐκτιμηθέν σέ 50 %, ἐπί πλέον δέ ἀποζημίωση γιά αἰσθητική βλάβη. Ἐπανέλαβε αἴτηση πού εἶχε ὑποβάλει προηγουμένως, περί καταβολῆς προσωρινῆς ἀποζημιώσεως βάσει τῆς τρίτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 20. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἐζήτησε ρητῶς τήν καταβολή τοῦ ἀναφερομένου ἀπό τήν Ἐπιτροπή κεφαλαίου.

Ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος Ι τῆς διευθύνσεως Β τῆς Γενικῆς διευθύνσεως προσωπικοῦ καί διοικήσεως ἀπήντησε στήν ἐπιστολή αὐτή στίς 22 Ὀκτωβρίου γνωρίζοντας λήψη τῆς αἰτήσεως τοῦ Suss περί παραπομπῆς τοῦ ζητήματος στήν ὑγειονομική ἐπιτροπή, ἀλλά ἀρνούμενος νά χορηγήσει προσωρινή ἀποζημίωση λόγω τοῦ ὅτι 1) ἡ προσωρινή ἀποζημίωση δέν ἠδύνατο νά καταβληθεῖ παρά ὅταν, μετά τό πέρας τῆς ἰατρικῆς θεραπείας, ὁ βαθμός ἀναπηρίας δέν ἠδύνατο ἀκόμα νά προσδιορισθεῖ ὁριστικῶς, πρᾶγμα πού δέν ἴσχυε γιά τόν Suss καί 2) τό ποσοστό τῶν 34 % στό ὁποῖο εἶχε καταλήξει ὁ ἰατρός Μ. δέν ἠδύνατο νά γίνει δεκτό ὡς μή ἀμφισβητούμενο ποσοστό, διότι περιελάμβανε τρεῖς διακεκριμένες βλάβες, ἡ κάθε μία ἀπό τίς ὁποῖες ἠδύνατο νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἀμφισβητήσεως ἐξαιρέσει τῆς βλάβης τῶν ὀφθαλμῶν, γιά τήν ὁποία τό ἀνώτατο ποσοστό εἶχε δοθεῖ. Ἐν τούτοις, ἀνεφέρετο στήν ἐπιστολή ὅτι μία προσωρινή ἀποζημίωση θά κατεβάλλετο ὅσον ἀφορᾶ τήν βλάβη στόν ὀφθαλμό παρά τόν πρῶτο λόγο, τοῦ ὁποίου ἔγινε ἐπίκληση γιά νά αἰτιολογηθεῖ ἡ μή καταβολή ἀποζημιώσεως. Προσωρινή καταβολή 25 % ἐπραγματοποιήθη προφανῶς στίς 29 Νοεμβρίου 1979.

Στίς 15 Νοεμβρίου, ὁ γενικός διευθυντής προσωπικοῦ καί διοικήσεως ἔστειλε ἐπιστολή στόν ἰατρό Μ. ζητώντας του νά ἀντιπροσωπεύσει τήν Ἐπιτροπή στούς κόλπους τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς. Ὅταν ὁ Suss τό ἐπληροφορήθη ἔστειλε, στίς 19 Δεκεμβρίου, ἐπιστολή στήν Ἐπιτροπή διαμαρτυρόμενος κατά τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ καί παραπονούμενος διότι ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀπεδέχετο τό ποσοστό μερικῆς διαρκοῦς ἀναπηρίας πού εἶχε προσδιορισθεῖ ἀπό τόν ἰατρό Μ. Στίς 30 Ἰανουαρίου 1980, ὁ γενικός διευθυντής προσωπικοῦ καί διοικήσεως ἀπήντησε ὅτι ὁ ἰατρός Μ. διωρίσθη διότι ἐγνώριζε ἤδη τόν φάκελλο τοῦ Suss καί διότι οἱ «κανόνες» δέν ἐπέτρεπαν στό ἕνα τῶν μερῶν νά ζητήσει τήν ἐξαίρεση τοῦ ὑποδεικνυομένου ἀπό τό ἄλλο μέρος μέλους τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς. Ἐξ ἄλλου, ἠρνήθη νά δεχθεῖ ὅτι τό μή ἀμφισβητούμενο ποσοστό ἦταν 34 %.

Μέ ἐπιστολή τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1980, πού ἐπρωτοκολλήθη στήν Ἐπιτροπή τήν μεθεπομένη, ὁ Suss ὑπέβαλε τυπική διοικητική ἔνσταση βάσει τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐν σχέσει μέ τήν σύνθεση τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, τήν καθυστέρηση τῆς διαδικασίας καί τήν συνταξιοδότησή του λόγω ἀναπηρίας. Ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀπήντησε. Ἡ περίοδος τῶν τεσσάρων μηνῶν, ἡ ὁποία προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2, ἐξέπνευσε στίς 14 Ἰουνίου. Στίς 10 Σεπτεμβρίου, ἤτοι ἐντός τῆς τριμήνου προθεσμίας πού προβλέπεται γιά τήν ἄσκηση προσφυγῆς κατά τῆς σιωπηρᾶς ἀποφάσεως ἀπορρίψεως τῆς διοικητικῆς ἐνστάσεως, ὁ Suss κατέθεσε τήν προσφυγή του στήν γραμματεία.

Στήν οὐσία, ὁ Suss ἐπικαλεῖται τρεῖς λόγους: 1) ὁ ἰατρός Μ. δέν δύναται νά εἶναι μέλος τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς καί πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ ἀπό ἄλλον ἰατρό, 2) ἡ Ἐπιτροπή πρέπει νά καταβάλει συμπληρωματική προσωρινή ἀποζημίωση ἀντιστοιχοῦσα σέ ποσοστό διαρκοῦς ἀναπηρίας 12 %, 3) ἡ Ἐπιτροπή πρέπει νά καταβάλει τόκους ὑπερημερίας πρός 13 % ἐπί τοῦ συνόλου τοῦ ὀφειλομένου στόν Suss ποσοῦ καί ἀπό τῆς σταθεροποιήσεως τῶν βλαβῶν του καί μέχρι τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ.

Ἡ Ἐπιτροπή κατέθεσε τό ὑπόμνημα ἀντικρούσεώς της στίς 15 Ὀκτωβρίου καί ἔστειλε τήν ἰδία ἡμέρα στόν Suss ἐπιστολή γιά νά τόν πληροφορήσει ὅτι ἐδέχθη τό δεύτερο αἴτημα τῆς προσφυγῆς του καί ὅτι τό χρηματικό ποσό ἐστάλη στίς 10 Ὀκτωβρίου 1980. Δυνάμεθα, ἐπομένως, νά θεωρήσομε ὅτι τό αἴτημα αὐτό ἔχει τακτοποιηθεῖ. Ἐν τῶ μεταξύ, ὁ Suss εἶχε καταθέσει αἴτηση περί λήψεως ἀσφαλιστικῶν μέτρων δυνάμει τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἡ ὁποία ἀπερρίφθη στίς 3 Νοεμβρίου.

Ἐκτός τῶν τριῶν αἰτημάτων πού περιλαμβάνονται στό διατακτικό τῆς προσφυγῆς, ὁ δικηγόρος τοῦ Suss ἐζήτησε νά προσθέσει μέ τήν ἀπάντησή του ἄλλα τρία αἰτήματα. Ὑφίσταται σαφής νομολογία, κατά τήν ὁποία ἡ ἀσκηθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου προσφυγή δέν δύναται νά ἐξετασθεῖ παρά ἐν σχέσει μέ τά αἰτήματα πού περιλαμβάνονται στό εἰσαγωγικό τῆς δίκης δικόγραφο (πρβλ. πχ. ὑπόθεση 83/63 *Krawczynski* κατά *Ἐπιτροπῆς* /1965/ECR σσ. 623 ὡς 633, ὑπόθεση 48/70 *Bernardi* κατά *Κοινοβουλίου* /1971/ECR σσ. 175 ὡς 183, ὑπόθεση 232/78 *Ἐπιτροπή* κατά *Γαλλίας* /1979/ECR σσ. 2729 ὡς 2737 καί ὑπόθεση 125/78 *GEMA* κατά *Ἐπιτροπῆς*/ 1979/ECR σσ. 3173 ὡς 3191). Εἶμαι, συνεπῶς, τῆς γνώμης ὅτι τά τρία πρόσθετα αἰτήματα πρέπει νά ἀπορριφθοῦν ὡς ἀπαράδεκτα.

Ἐφ' ὅσον τά 12 %, πού ἀναφέρονται στό δεύτερο αἴτημα τῆς προσφυγῆς, ἔχουν προδήλως καταβληθεῖ, ἀπομένουν πρός ἐξέταση μόνον τό δεύτερο καί τρίτο αἴτημα. Ἡ Ἐπιτροπή ἠμφισβήτησε τό παραδεκτό τους λόγω τοῦ ὅτι μέ τήν προσφυγή δέν ζητεῖται ἡ ἀκύρωση τῆς «ἀποφάσεως» τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου 1980 κατά τῆς ὁποίας, ὅπως ἰσχυρίζεται, στρέφεται ἡ προσφυγή. Ἀντ' αὐτοῦ ἡ προσφυγή ἀναφέρει μόνο τήν σιωπηρά ἀπόφαση ἀπορρίψεως τῆς διοικητικῆς ἐνστάσεως. Ἡ ἀπόφαση αὐτή ἐπεβεβαίωνε τήν προηγουμένη ἀπόφαση καί γιά τόν λόγο αὐτόν δέν συνιστᾶ ἀπόφαση δυναμένη νά ἀμφισβητηθεῖ· ἡ προσφυγή, κατά τό μέτρο πού ζητεῖται μέ αὐτήν ἡ ἀκύρωση τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως, εἶναι ἐκπρόθεσμη.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἔνσταση αὐτή προεβλήθη μέ τίς γραπτές παρατηρήσεις δέν ἀνεπτύχθη, κατά τήν γνώμη μου ὀρθῶς, κατά τήν προφορική ἀνάπτυξη. Ἡ ἔνσταση αὐτή μοῦ φαίνεται ἀβάσιμη καί θά τήν ἀπέρριπτα.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τυπικῶς ὁ Suss ἤσκησε προσφυγή κατά τῆς σιωπηρᾶς ἀποφάσεως ἀπορρίψεως τῆς διοικητικῆς του ἐνστάσεως, ἀλλά εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι προσβάλλει τήν νομιμότητα τῶν πράξεων ἤ τῶν παραλείψεων πού ἀναφέρονται στήν προσφυγή. Δέν δύναται νά προσβάλει τίς πράξεις ἤ τίς παραλείψεις αὐτές ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου παρά ἐάν ὑποβάλει διοικητική ἔνσταση, ὅπως ὁρίζεται ἀπό τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί ἐφ' ὅσον ἡ διοικητική αὐτή ἔνσταση ἔχει ἀπορριφθεῖ ρητῶς καί σιωπηρῶς. Παρ' ὅλον ὅτι, κατά μία ἔννοια, ἡ ἀπόρριψη διοικητικῆς ἐνστάσεως πού στρέφεται κατά παρανόμου πράξεως ἐπικυροῖ τήν παράνομη πράξη θεωρῶ ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ διοικητική ἔνσταση ὑπεβλήθη ἐμπροθέσμως, ὅπως εἰς τήν προκειμένη περίπτωση καί ἐφ' ὅσον ἡ ἀσκηθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου προσφυγή κατετέθη ἐντός τῆς προβλεπομένης προθεσμίας ἀπό τῆς ἀπορρίψεως τῆς διοικητικῆς ἐνστάσεως, ὅπως συνέβη ἐν προκειμένω, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νά λεχθεῖ ὅτι ἡ ἀπόρριψη τῆς διοικητικῆς ἐνστάσεως εἶναι ἁπλή ἐπιβεβαιωτική πράξη πού πρέπει νά ἀγνοηθεῖ καί ὅτι ἡ μόνη ἠμερομηνία, πού πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τόν ὑπολογισμό τῆς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, εἶναι ἡ ἀρχική πράξη κατά τῆς ὁποίας ἐστρέφετο ἡ διοικητική ἔνσταση. Στήν προκειμένη ὑπόθεση, ἡ καθ' ἧς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐν λόγω πράξη περιέχεται στήν ἐπιστολή τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου καί ὑποστηρίζει, ἐπομένως, ὅτι ὁ Suss εἶναι ἐκπρόθεσμος. Ἀκόμα καί ἄν συνέβαινε αὐτό θεωρῶ ὅτι ὁ Suss ἠκολούθησε τήν διαδικασία ὅπως ἔπρεπε νά τό πράξει καί ὅτι ἡ προσφυγή του εἶναι παραδεκτή.

Ὁ Suss ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἰατρός Μ. δέν δύναται νά συμμετάσχει νομίμως στήν

ὑγειονομική ἐπιτροπή διότι ἦταν ὁ ἰατρός πού διωρίσθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 19 τῶν «κανόνων». Ἀντιθέτως, θά συμμετεῖχε σέ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία κυρίως ἀποφαίνεται ἐπί προσφυγῆς κατά τῆς ἰδίας ἀποφάσεώς του καί θά ἦταν ταυτοχρόνως δικαστής καί διάδικος. Κατά δεύτερο λόγο ὁ Suss ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἰατρός Μ. εἶναι σύμβουλος τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας στήν ὁποία ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἀσφαλίσει τούς ὑπαλλήλους της ἤ εἶναι συμβεβλημένος μέ διαφορετικό τρόπο μέ τήν ἐν λόγω ἀσφαλιστική ἑταιρία. Τό Δικαστήριο πρέπει, ἑπομένως, νά ἀποφανθεῖ ὅτι συντρέχει λόγος διορισμοῦ ἄλλου ἰατροῦ.

Στήν ὑπόθεση 156/80 *Morbelli* κατά *Ἐπιτροπῆς* (ἀπόφαση πού ἐξεδόθη στίς 21 Μαΐου 1981 καί δέν ἐδημοσιεύθη ἀκόμα στήν Συλλογή) τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ἡ σύνθεση καί ἡ λειτουργία τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς δύνανται νά ἀναθεωρηθοῦν πρός διασφάλιση τῆς τηρήσεως τῶν ἄρθρων 19 καί 23 τῶν «κανόνων» καί νομίζω ὅτι αὐτό δύναται νά συμβεῖ πρίν ἀκόμη συντάξει ἡ ἐπιτροπή τήν γνωμάτευσή της.

Ἐν τούτοις, στήν τελευταία αὐτή ὑπόθεση, τό Δικαστήριο ἐτόνισε ὅτι, σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τοῦ ἄρθρου 23, τόσο ὁ ὑπάλληλος ὅσο καί τό ἵδρυμα δύνανται νά ὑποδείξουν τόν ἰατρό στόν ὁποῖο ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Νομίζω ὅτι αὐτό ἐπιτρέπει στόν ὑπάλληλο νά ὑποδείξει ἰατρό, ὁ ὁποῖος τόν ἐπεριποιήθη καί πού ἐμόρφωσε εὐνοϊκή γι' αὐτόν γνώμη. Ἔτσι, ἄν ὁ ὑπάλληλος ἔχει ἐξετασθεῖ ἀπό ἰατρό γιά λογαριασμό τοῦ ἱδρυμάτος καί ἄν ὁ ἰατρός αὐτός ἐμόρφωσε δυσμενῆ γνώμη γιά τόν ὑπάλληλο τό ἵδρυμα δύναται κανονικά νά τόν ὑποδείξει ὡς μέλος τῆς ἰατρικῆς ἐπιτροπῆς. Τό γεγονός ὅτι ἕνας ἰατρός ὑπεδείχθη γιά τόν προβλεπόμενο ἀπό τό ἄρθρο 19 τῆς ρυθμίσεως σκοπό δέν νομίζω ὅτι ἀποτελεῖ ipso facto λόγω ἀποκλεισμοῦ του ἀπό τήν ὑγειονομική ἐπιτροπή. Ἡ ὑγειονομική ἐπιτροπή δέν εἶναι δεύτερος βαθμός διαδικασίας κατά τήν συνήθη ἔννοια. Ἔχει ὡς προορισμό νά διαπιστώσει τά πραγματικά περιστατικά καί νά προβεῖ σέ ἐκτίμηση ὑπό τό φῶς τῶν στοιχείων πού διαθέτει σέ συνάρτηση μέ τήν ἰατρική πεῖρα τῶν μελῶν της. Τό γεγονός ὅτι ἕνας ἤ δύο ἰατροί ἐξήτασαν ἤδη τόν ἀσθενῆ καί ὅτι ἐμόρφωσαν ἤδη γνώμη δέν ἐμποδίζει τήν συμμετοχή τους στό ἔργο αὐτό. Ἡ ἀκεραιότης τους κατά τήν ἐξέταση ἐξασφαλίζεται ἀπό τούς ἐπαγγελματικούς τους κανόνες καί ἀπό τήν οὐδετερότητα τοῦ τρίτου μέλους, τό ὁποῖο ὑποδεικνύεται ἀπό τούς δύο ἄλλους ἰατρούς ἤ ἀπό τό Δικαστήριο. Ὑπάρχουν περιπτώσεις στίς ὁποῖες θά ἦταν φρόνιμο καί δίκαιο, γιά ἕνα ὄργανο, νά ὑποδείξει ἰατρό διαφορετικό ἀπό τόν ἰατρό πού ὑπεδείχθη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 19 τῶν «κανόνων». Ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τοῦ δευτέρου σημείου, τό ὁποῖο ἐπεκαλέσθη ὁ Suss, δέν ὑφίσταται στήν προκειμένη ὑπόθεση κανένα στοιχεῖο πού νά ἐπιτρέπει τήν ἐξαίρεση τοῦ ἰατροῦ Μ. μέ τήν βάση αὐτή. Κατά συνέπεια θά ἀπέρριπτα τό πρῶτο σημεῖο.

Θεωρῶ ὅτι θά ἔπρεπε νά ἀπορριφθεῖ καί ὁ δεύτερος λόγος. Στήν συνεδρίαση, ὁ δικηγόρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐβεβαίωσε, χωρίς νά ἀμφισβητηθεῖ ἀπό τόν δικηγόρο τοῦ Suss, ὅτι ὁ ἰατρός Μ. δέν εἶναι ὑπάλληλος τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας. Ἀναγνωρίζεται ὅτι ἡ Ἐπιτροπή καί ἡ ἀσφαλιστική ἑταιρία συνεφώνησαν ὁ ὑποδεικνυόμενος ἀπό τήν Ἐπιτροπή βάσει τοῦ ἄρθρου 19 τῶν «κανόνων» ἰατρός νά εἶναι ἰατρός ἀποδεκτός καί ἀπό τίς δύο. Ὁ ἰατρός Μ. εἶναι ἀνεξάρτητος ἰατρός καί τό γεγονός ὅτι δύναται νά γνωματεύει κανονικῶς σέ ὑποθέσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ δέν εἶναι ἀρκετό, κατά τήν γνώμη μας, γιά νά ἐπιτρέψει τήν ἐξαίρεσή του. Τίποτα δέν ὑποδηλοῖ ὅτι ὁ ἰατρός Μ. θά ἐπηρεάζετο ἀπό τήν ἀσφαλιστική ἑταιρία κατά τήν μόρφωση τῆς γνώμης του ἤ ὅτι θά ἐνήργει μεροληπτικῶς.

Ὁ Suss ζητεῖ τόκους ὑπερημερίας πρός 13 % ἐπί τοῦ ποσοῦ, τό ὁποῖο τοῦ ὀφείλεται ἀπό ἐποχῆς σέ ἐποχή, μετ' ἀφαίρεση τῶν προσωρινῶν καταβολῶν καί ἀπό τῆς ἡμερομηνίας, κατά τήν ὁποία ἡ ὑγειονομική ἐπιτροπή θά θεωρήσει ὅτι οἱ 6λάβες του ἐσταθεροποιήθησαν.

Πρίν ἐξετάσω ἄν ὑφίσταται ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς μία ὁποιαδήποτε καθυστέρηση ἤ παράνομη συμπεριφορά πού νά δικαιολογοῦν τήν ἐπιδίκαση τόκων ὑπερημερίας, θεωρῶ ὀρθό νά ἐξετάσω ἄν ἡ ἐκλαμβανομένη ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἀπό τόν Suss εἶναι ὀρθή. Κατά τήν γνώμη μου δέν εἶναι.

Ἡ ἀλληλουχία τῶν προβλεπομένων 6άσει τῶν ἄρθρων 19 καί 20 περιστατικῶν, ἐφ' ὅσον μᾶς ἐνδιαφέρει, νομίζω ὅτι εἶναι ἡ ἀκόλουθη: 1) ὁ ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται νά διαβιβάσει ἰατρική γνωμάτευση, ἡ ὁποία νά διαπιστώνει τήν ἀποθεραπεία ἤ τήν σταθεροποίηση τῆς καταστάσεώς του, 2) μόνον μετά τήν λήψη τῆς γνωματεύσεως αὐτῆς ὑφίσταται ὑποχρέωση προσδιορισμοῦ τοῦ 6αθμοῦ ἀναπηρίας, 3) ὁ ὑποδειχθείς ἰατρός γνωστοποιεῖ τά πορίσματά του, 4) ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή καταρτίζει σχέδιο ἀποφάσεως πού ἐπιδίδει στόν ὑπάλληλο, 5) μετά τήν ἐκπνοή προθεσμίας 60 ἡμερῶν, ἄν καμμία αἴτηση μέ τήν ὁποία νά ζητεῖται γνωμάτευση τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς δέν ἔχει κατατεθεῖ, ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ὀφείλει νά λάβει ἀπόφαση κατά τήν ἔννοια τοῦ προηγουμένως ἐπιδοθέντος σχεδίου, 6) ἄν ἡ ὑπόθεση ἀχθεῖ ἐνώπιον τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή λαμβάνει ἀπόφαση ἀφοῦ συμβουλευθεῖ τήν ἐπιτροπή αὐτή. Ἐφ' ὅσον δέν ὑφίσταται παράνομη καθυστέρηση γιά νά φθάσει ἡ ὑπόθεση στό στάδιο αὐτό, ἡ ὁποία νά ὀφείλεται στήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ἡ ἀπώτερη ἡμερομηνία, ἀπό τήν ὁποία οἱ τόκοι δύνανται νά τρέχουν εἶναι, κατά τήν γνώμη μου, ἡ ἡμερομηνία λήψεως τῆς ἀποφάσεως περί προσδιορισμοῦ τοῦ 6αθμοῦ ἀναπηρίας καί ὄχι ἡ ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ἐσταθεροποιήθησαν οἱ 6λάβες.

Αὐτό, πάντως, ὑπόκειται στήν ὑποχρέωση χορηγήσεως προσωρινῆς ἀποζημιώσεως, ἀντιστοιχούσης στό «μή ἀμφισβητούμενο ποσοστό διαρκοῦς ἀναπηρίας» ὅταν ὁ 6αθμός ἀναπηρίας «θεωρεῖται ὅτι ἀνέρχεται τουλάχιστον σέ 20 %». Ὅποια καί ἄν εἶναι ἡ διαφορά, ὅσον ἀφορᾶ τόν 6αθμό διαρκοῦς ἀναπηρίας, μεταξύ τῶν λέξεων «προσδιοριζομένης» στό ἄρθρο 19 καί «θεωρουμένης» στό ἄρθρο 20, θεωρῶ ὅτι δέν δύναται νά ὑπάρξει «μή ἀμφισβητούμενο ποσοστό διαρκοῦς ἀναπηρίας» πρίν ὁ ὑποδειχθείς 6άσει τοῦ ἄρθρου 19 ἰατρός γνωρίσει τά πορίσματά του, παρ' ὅλον ὅτι ἀναγνωρίζω ὅτι δύναται νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι ἡ τρίτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 20 θά ἠδύνατο νά ἑρμηνευθεῖ κατά τρόπο πού νά παρέχει μεγαλύτερο περιθώριο ἐκτιμήσεως. Κατά τήν γνώμη μου, δέν δύναται, συνεπῶς, νά ὑφίσταται μία ὁποιαδήποτε ὑποχρέωση καταβολῆς προσωρινῆς ἀποζημιώσεως πρίν γνωσθοῦν τά ἀνωτέρω πορίσματα τοῦ ἰατροῦ. Καμμία ὑποχρέωση καταβολῆς τόκων ὑπερημερίας δέν ὑφίσταται πρίν γνωστοποιηθοῦν τά πορίσματα τοῦ ἰατροῦ, ἐκτός ἄν ἡ γνωστοποίησή τους ἀναβάλλεται κατά τρόπο ἀθέμιτο ἤ ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἀθεμίτως προκαλέσει τήν ἀναβολή τῆς γνωστοποιήσεώς τους.

Ὁ Suss κατελόγισε στόν ἰατρό M. τήν καθυστέρηση χορηγήσεως τῆς προσωρινῆς ἀποζημιώσεως. Ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ ἰατρός Fromes εἶχε ἐπιφορτισθεῖ ἀπό τόν ἰατρό M. νά ἐξετάσει τήν κατάσταση τοῦ Suss καί ὅτι ἦταν ὑπεύθυνος γιά τήν μή διαβίβαση στήν Ἐπιτροπή τῶν ἰατρικῶν πιστοποιητικῶν πού τοῦ εἶχε παραδώσει ὁ Suss. Θεωρεῖται ἐπίσης ὅτι ὁ ἰατρός Fromes ἀνέθεσε τήν ἐκπλήρωση μέρους τῶν καθηκόντων του σέ ἄλλους ἰατρούς πού ἐξήτασαν τόν Suss. Τό μόνο ἀποδεικτικό στοιχεῖο ἐν σχέσει μέ αὐτό τό θέμα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἐπιστολή πού ἐστάλη ἀπό τόν ἰατρό M. στόν ἰατρό Fromes στίς 21 Ἰουνίου 1978.

Ἡ ἐπιστολή αὐτή δέν ἀποδεικνύει, κατά τήν γνώμη μου, κανενός εἴδους ἐκχώρηση ἀκόμα καί ἄν αὐτό ἦταν δυνατό ἀπό τόν νόμο. Περαιτέρω ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Suss ἐξετίμησε τήν κατάσταση φαίνεται ἀπό δύο ἐπιστολές, πού ἔστειλε ὑπό

ἡμερομηνία 23 καί 30 Νοεμβρίου 1978, ἀπό τίς ὁποῖες προκύπτει ὅτι ἐγνώριζε τότε ὅτι ὁ ἰατρός Fromes δέν ἐνήργει γιά λογαριασμό τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἑπομένως, ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὑπεύθυνη γιά οἱαδήποτε καθυστέρηση πού προεκλήθη ἀπό τούς ἰατρούς, τούς ὁποίους συνεβουλεύθη ὁ Suss.

Ἐξ ἄλλου, ἀνῆκε στόν Suss καί ὄχι στόν ἰατρό Μ. νά ἀρχίσει τήν διαδικασία ὑποβάλλοντας τίς ἀπαιτούμενες ἀπό τήν πρώτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου ἰατρικές γνωματεύσεις. Σέ αὐτό προέβη μόλις στίς 30 Νοεμβρίου 1978. Προσεκόμισε δύο ἰατρικά πιστοποιητικά, σχετικά μέ τίς βλάβες τῆς κεφαλῆς καί τοῦ ὀφθαλμοῦ του. Καί τά δύο πιστοποιητικά ἔφεραν ἡμερομηνία Ἰουλίου 1978 καί εὑρίσκοντο στήν κατοχή του ἀπό ὡρισμένο χρόνο. Τό πρῶτο ἀνέφερε ὅτι ἡ βλάβη τῆς κεφαλῆς του δέν εἶχε ἀκόμα σταθεροποιηθεῖ καί ὅτι θά ἦταν ἀναγκαία περαιτέρω ἐξέταση· τό δεύτερο ὑπεδήλη ὅτι ἠδύναντο νά προκύψουν περαιτέρω περιπλοκές. Δέν ἦταν ἀφύσικο τό ὅτι ὁ ἰατρός Μ. τοῦ ἐζήτησε νά προσκομίσει ἕνα ἄλλο πιστοποιητικό σχετικό μέ τήν βλάβη τῆς κεφαλῆς καί ἕνα πού νά ἀφορᾶ τίς ζημίες στό γόνατο. Ὁ ἴδιος ὁ Suss ἐδέχθη ὅτι ἡ βλάβη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐσταθεροποιήθη μόλις στίς 30 Μαρτίου 1979. Ἐν πάση περιπτώσει, τά πιστοποιητικά πού ὑπέβαλε στήν Ἐπιτροπή στίς 10 Μαΐου 1979 ἀνέφεραν ὅτι ἠδύνατο νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ ζημία στήν κεφαλή εἶχε σταθεροποιηθεῖ ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1979. Δύο πιστοποιητικά πού ἀφοροῦν τήν βλάβη τοῦ ὀφθαλμοῦ φέρουν ἀντιστοίχως τήν ἡμερομηνία τῆς 2ας καί 30ῆς Μαρτίου. Τό τελευταῖο δέν ἀναφέρει ἂν ἡ κατάσταση τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶχε σταθεροποιηθεῖ· τό πρῶτο σαφῶς ἀναφέρει ὅτι δέν ἐσταθεροποιήθη. Τό συμπέρασμα φαίνεται νά εἶναι ὅτι ἡ μή προηγουμένη προσκόμιση τῆς ἰατρικῆς γνωματεύσεως ὠφείλετο περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον λόγο στήν φύση καί στήν σοβαρότητα τῆς βλάβης τῆς κεφαλῆς καί τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

Ὁ ἰατρός Μ. συνέταξε τήν γνωμάτευσή του χωρίς καθυστέρηση στίς 25 Μαΐου. Κατά συνέπεια, ἡ ἀξίωση καταβολῆς τόκων ὑπερημερίας πρέπει, κατά τήν γνώμη μου, νά ἀπορριφθεῖ ὅσον ἀφορᾶ τήν πρό τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς περίοδο.

Ὁ Suss ἐζήτησε τήν καταβολή προσωρινῆς ἀποζημιώσεως μέ ἐπιστολές τῆς 7ης καί 24ης Σεπτεμβρίου 1979. Στίς 22 Ὀκτωβρίου τόν ἐπληροφόρησαν ὅτι δέν εἶχε δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ἀλλά 25 % θά κατεβάλλοντο καί, ὅπως ἤδη ἀνεφέρθη, κατεβλήθησαν στίς 29 Νοεμβρίου 1979. Στίς 19 Δεκεμβρίου καί 22 Ἰανουαρίου ἐζήτησε ἐκ νέου καταβολή τοῦ ποσοστοῦ, τό ὁποῖο εἶχε γίνει δεκτό ἀπό τόν ἰατρό Μ. Ἐζήτησε τήν καταβολή τόκων ἐπί τοῦ ποσοῦ πού δέν εἶχε ἀκόμα καταβληθεῖ. Τό ὑπόλοιπο τοῦ ποσοῦ τό ὁποῖο εἶχε γίνει δεκτό ἀπό τόν ἰατρό Μ. κατεβλήθη μόνον ὅταν ἠσκήθη ἡ προσφυγή.

Τήν ἐποχή πού ἡ Ἐπιτροπή προέβη στήν καταβολή τῶν 25 %, εἶναι φανερό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή «ἐθεώρησε» ὅτι ὁ ὁλικός βαθμός ἀναπηρίας ἀνήρχετο τουλάχιστον σέ 20 %. Πάντως (καί χωρίς νά τό θεωρῶ ἀναγκαῖο νά ἐξετάσω ἂν ἡ ὑγειονομική ἐπιτροπή δύναται νά καταλήξει σέ δυσμενέστερα ἀπό τά πορίσματα τοῦ ἰατροῦ πού διορίζεται βάσει τοῦ ἄρθρου 19) θεωρῶ ὅτι εἶναι σαφές ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση ἡ Ἐπιτροπή δέν ἠμφισβήτησε προσδιορισθέν ἀπό τόν ἰατρό Μ. ποσοστό διαρκοῦς ἀναπηρίας· ἡ ἐπιστολή τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 24ης Ἰουλίου 1979 τό ἀποδεικνύει πλήρως. Κατά συνέπεια, θεωρῶ ὅτι δέν ὑφίσταται καμμία δικαιολογία γιά τήν ἄρνηση τῆς Ἐπιτροπῆς νά καταβάλει τό 34 % τήν ἐποχή πού κατεβλήθη τό 25 % καί ὅτι πρέπει νά ἐπιδικασθοῦν τόκοι πρός 9 % ἐπί τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἀπό τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1979 μέχρι τῆς ἡμερομηνίας καταβολῆς τοῦ ὑπολοίπου. Παρ' ὅλον ὅτι τό Δικαστήριο, ἤ μόνον ὁ

γενικός εἰσαγγελεύς, ἐθεώρησε ὅτι οἱ τόκοι πρέπει νά ἐπιδικάζονται μόνον ἀπό τῆς ἡμερομηνίας τῆς προσφυγῆς (6λ. ὑπόθεση 144/77 *Jacquemart* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1978) ECR σ. 1697 καί προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Warner στήν ὑπόθεση 40/79 *P.* κατά *Ἐπιτροπῆς* (5 Φεβρουαρίου 1981), αὐτό δέν φαίνεται νά ἀποτελεῖ ἀπόλυτο κανόνα καί στήν περίπτωση 185/80 *Garganese* κατά *Ἐπιτροπῆς* (2 Ἰουλίου 1981) τό Δικαστήριο ἐπεδίκασε τόκους ἀπό τίς ἡμερομηνίες, κατά τίς ὁποῖες τά μή καταβληθέντα ποσά κατέστησαν ληξιπρόθεσμα καί ὄχι ἀπό τήν ἡμερομηνία τῆς προσφυγῆς, διότι τό ἔκρινε δίκαιο. Στήν προκειμένη περίπτωση, ὁ Suss ὑπέβαλε σαφῶς τήν διοικητική του ἔνσταση καί ἡ Ἐπιτροπή τήν ἐξήτασε καί κακῶς τήν ἀπέρριψε. Θεωρῶ, συνεπῶς, ὅτι εἶναι σκόπιμο καί δίκαιο στήν προκειμένη περίπτωση νά ἐπιδικασθοῦν τόκοι ἀπό τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1979 (6λ. ἐπίσης ὑπόθεση 115/76 *Leonardini* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1978) ECR σ. 735).

Παρ' ὅλον ὅτι μέ ἐπιστολή τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου 1980 ἡ Ἐπιτροπή ἔδειξε νά ἀποδέχεται ὅτι ὁ ὑπολογισμός τοῦ ἰατροῦ Μ. πού ἐμείωσε τό 37,25 % σέ 34 %, ἦτο κατ' ἀρχήν ἐσφαλμένος καί παρ' ὅλον ὅτι τελικῶς κατεβλήθη τό 37 %, ὁ Suss τήν ἐποχή ἐκείνη προέβαλε ἀξίωση καταβολῆς τοῦ 34 % καί θεωρῶ σκόπιμο νά ληφθεῖ ὡς βάση τό ποσό αὐτό γιά τόν ὑπολογισμό τῶν τόκων.

Ὁ Suss ζητεῖ τόκους πρός 13 %, διότι, κατ' αὐτόν αὐτό εἶναι τό τραπεζικό ἐπιτόκιο στό Λουξεμβοῦργο γιά μεσοπρόθεσμα καί βραχυπρόθεσμα δάνεια. Τό Δικαστήριο, σέ ἀρκετές περιπτώσεις, ἔλαβε ὡς βάση τό 8 %. Στήν προκειμένη περίπτωση ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀμφισβητεῖ ὅτι τό 13 % εἶναι τό κατάλληλο ἐπιτόκιο καί σέ μία ἐποχή ὅπου τά ἐπιτόκια μεταβάλλονται, τό ποσό πού εἶχε υἱοθετηθεῖ ἀπό τό Δικαστήριο θά ἔπρεπε ἐνδεχομένως νά ἀναθεωρεῖται ἀπό καιρού εἰς καιρό. Θεωρῶ ὅτι εἶναι σκόπιμο νά ἐπιδικασθοῦν οἱ τόκοι μέ βάση τό ἐπιτόκιο ἐπί τοῦ ὁποίου συμφωνοῦν οἱ διάδικοι. Κατά συνέπεια, θά ἐπεδίκαζα τόκους ἐπί τοῦ ποσοστοῦ τῶν 9 % ἀπό τίς 30 Νοεμβρίου 1979 μέχρι τίς 10 Ὀκτωβρίου 1980 πρός 13 %.

Καί οἱ δύο διάδικοι ἐζήτησαν τήν καταδίκη τοῦ ἀντιδίκου στά δικαστικά ἔξοδα. Ἡ αἴτηση τοῦ Suss περί ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἀπερρίφθη καί πρέπει ἐπομένως νά ὑποστεῖ τά σχετικά μέ τήν διαδικασία αὐτή δικαστικά ἔξοδα. Κατά τήν ἄποψή μου, ἡττήθη ὡς πρός τό πρῶτο τῶν κυρίων αἰτημάτων του καί ἐδικαιώθη μερικῶς ὡς πρός τό τρίτο· ἱκανοποιήθη ὡς πρός τό δεύτερο αἴτημα. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, θεωρῶ ὀρθό ἡ Ἐπιτροπή νά φέρει τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη, συμφώνως πρός τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας καί νά καταδικασθεῖ ἡ Ἐπιτροπή στό ἕν τρίτο τῶν ἐξόδων, στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ὁ Suss, συμφώνως πρός τήν παράγραφο 3 τοῦ ἄρθρου 69.